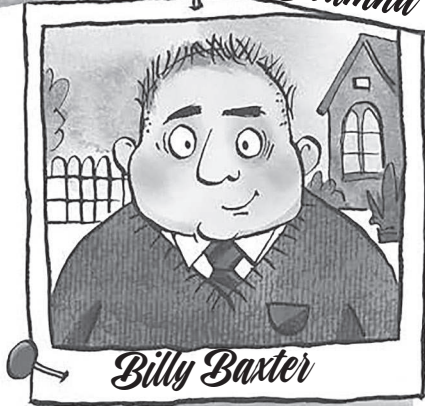

Capitolul 1

Îmbrăcat în pijamale, Rory se uita pe fereastră dormitorului părinților săi în timp ce se spăla pe dinți. Stând pe vârfuri, *abia* reușea să zărească – hăt departe, în zare, printre copaci, chiar în mijlocul izlazului înverzit cunoscut sub numele de Brenwell Heath – acoperișul cortului de circ.

Două conuri de pânză în dungi albastre și roșii fuseseră ridicate la locul lor, frânghiile groase ancorând cortul de sol. Ca o tușă finală, ghirlande cu fanioane aurii se înălțau la vedere pe cele două vârfuri, fluturând în briza caldă a apusului de început de vară

și vestind lumii întregi că Circul lui Teddy Trent sosise în sfârșit în oraș!

În următoarele două luni, numeroșii acrobați, gimnaști, contorsioniști și cascadori aveau să scoată de la public strigăte de uimire în fața numerelor lor care îți tăiau răsuflarea.

Mai puțin clovnii, se gândi Rory. N-au pic de talent și nu sunt deloc amuzanți. Punct. Iar perucile lor roșii sunt de-a dreptul stupide.

Totuși, în ciuda încercărilor eșuate ale clovnilor de a-l binedispune, Rory era topit după circ. Atmosfera, numerele pline de îndrăzneală, aparența de magie, imposibilul devenit realitate și, bineînțeles, vata pe băț. Într-un an, fusese atât de impresionat de numărul unui forțos, care ridicase deasupra capului două bătrânele colosale așezate pe o bancă, încât își petrecuse următoarea săptămână umblând prin casă și încercând să ridice scaunele cu o singură mână; gâfâia

din greu, le punea la loc și era gata-gata să cadă lat de oboseală.

Mai bine las asta în seama profesioniștilor, se gândise el.

De-a lungul săptămânilor, lunilor și anilor, primele impresii ale lui Rory se transformaseră într-o idee măreață și, în cele din urmă, într-un vis de neatinș. Într-o bună zi, își spusese el, chiar avea să fugă de acasă ca să se alăture cercului!

— Și asta-i o *promisiune*! exclamă el acum cu voce tare și apăsător, ceea ce se dovedi a fi o mișcare destul de nefericită când ai gura plină de pastă de dinți.

Următoarele câteva minute și le petrecu ștergând stropii de pe geam cu mâneca pijamalei, înainte de a se întoarce în baie ca să se clătească, să arunce periuța în suportul ei și să pună, mai mult sau mai puțin, capacul înapoi pe tubul de pastă.

Ar fi ridicat și prosopul de jos, dar părea că acesta stă destul de confortabil pe podea.

Capitolul 2

— „Prinzându-se strâns de marginile scaunului său de pilotaj, Rory Scânteie se înclină spre tribord. Deodată, simte cum scaunul de sub el se înclină spre dreapta, în timp ce plonjează prin nori și accelerează spre pământ cu o viteză terifiantă. Rory – un tânăr deosebit de chipeș...”

— Taaatăăă! gemu Rory.

— „Un tânăr *foarte* chipeș”, continuă tata, „de înălțime medie, dar...”

— Tată, știu ce faci! oftă Rory.

— În regulă, „*un pic peste* înălțimea medie, cu o şuviță de păr brunet extrem

de cool și deloc banală, care îi flutură pe frunte – privește peste umăr. La doar o sută de metri în spatele lui, prinzând viteză, se află Monstrul Trogol; scoate flăcări pe nări și bate rar din aripile lui solzoase, într-un ritm amenințător, sigur și ucigător. Rory gândește rapid, mintea lui ascuțită ca un laser făcând conexiuni cu viteza luminii. Se află încă la cinci sute de metri deasupra solului – să se catapulteze din scaud la înălțimea asta ar fi o nebudie curată. Ce e de făcut? Ce e de făcut...?” *Aa-aa-aaa-aaa-pciu!*

— Ești bine, tată? întrebă Rory speriat, ridicându-și brusc capul de pe pernă. Îți sună ciudat vocea.

— Îhhh! Alergia la polen, fonfăi J.P. Scânteie, care stătea pe marginea patului lui Rory. O capăt de obicei cam pe-acum, îd iudie.

— Vrei să spui „cam pe-acum, în iunie”? întrebă Rory.

— Da, încuviință tatăl lui din cap. Îd iudie.

Se aplecă peste fiul său, luă un șervețel din cutia de pe noptieră și se ridică, suflându-și nasul.

— Bun. Noapte budă, flăgău!

— Dar, tată, n-ai terminat povestea! Rory se prăbușește spre Pământ cu o viteză de un trilion de kilometri pe oră, Monstrul Trogol e pe urmele lui și tu pur și simplu o să... ce? Îl lași așa, atârnat în aer?

— Ah... păi... asta rămâne pedtru bade, pricepi? zise tatăl lui Rory, rânjind. Lasă-i mereu cu sufledul la gură! adăugă el, bătându-și degetul de nas, ca și cum în nasul lui de dimensiuni deloc neglijabile se ascundea o mare înțelepciune, nu doar mucii de la alergie. Abia aștepti circul weeghendul ăsta, nu? întrebă el.

— Abia aștept! spuse Rory cu un zâmbet larg.

Tatăl lui stinse veioza de pe noptieră, îi ciufuli părul și, cu un „Somn ușor, Ruginel!”, J.P. Scânteie dispăru.

— Noapte bună, Archie! mormăi Rory către șoarecele imaginar pe care și-l închipuia trăind în spatele plintei.

Nu-l văzuse niciodată, dar îi plăcea să creadă că are un apartament cu două camere miniatural în peretele de vizavi de patul lui.

Rory se lăsă din nou pe pernă, oftând, și privi la stelele fosforescente de pe tavan, care începeau să strălucească în întuneric.

Tații erau *atât* de enervanți când nu terminau poveștile! Aproape la fel de enervanți precum Clarele (cunoscute și ca „surorile mai mari cu patru ani”), care reușeau să fie enervante prin simpla lor existență.

„Ruginel” era porecla pe care tatăl lui i-o dăduse din cauza părului roșcat. Începuse

de când era mic de tot, înainte ca Rory să știe măcar că rugina are culoarea roșu-închis. Porecla îi rămăsese. J.P. Scânteie știa însă că fiului său nu-i place culoarea părului lui, motiv pentru care, în poveștile de dinainte de culcare pe care i le spunea aproape în fiecare seară, Rory avea întotdeauna părul brunet.

Dar părul lui *era* roșu. Și nu-și putea suferi nici pistruii. La fel cum n-o putea suferi nici pe sora lui. Și mai mult decât pe Clare, nu putea suferi faptul că era mult prea înalt pentru vârsta lui... ceea ce spunea multe.

Așa că exista o întreagă listă de lucruri pe care nu le putea suferi, fiindcă îl făceau să iasă în evidență. Tot ce voia Rory era să fie la fel ca restul.

Acestea, dar și alte gânduri morocănoase i se învârteau lui Rory prin cap în timp ce căuta pe băjbâite lanterna în compartimentul secret al noptierei.

De ce era gardul de la drumul principal de lângă izlaz atât de înalt? Chiar voia să știe ce se află de cealaltă parte, dar, dacă nu cumva se întâmpla să găsească un rucsac cu propulsie în ghiozdanul de școală, întrebară asta n-avea să primească niciodată un răspuns. De ce doamna Lowe, bătrâna înfricoșătoare de la numărul 73, ținea perdelele casei sale vechi și dărăpănate trase strâns toată ziua și oare era adevărat că e vampir? Și *cum* îl mai chema pe Adrian Lucrușor de După Colț? Ce nume de familie avea?

Aprinse lanterna.

Becul era extrem de slab; încercase deja să-i schimbe bateriile, dar degeaba. Va trebui să i-o dea lui Guy Sturion, cel mai bun prieten al lui, care locuia mai sus pe stradă, ca să-i arunce o privire. Pentru moment, era suficient cât să lumineze scena misiunii lui Rory. A doua zi avea matematică, iar

matematica îi plăcea cam tot atât de mult cât îi plăcea să aibă părul de culoarea unui morcov care fusese ținut la înmuiat în suc de sfeclă.

Rory luă două carioci din sertarul noptierei și trecu la treabă.